

Nr 20.

Av herr **Östlund m. fl.**, om inrättande av fyra nya veterinärdistrikt.

Veterinärstyrelsen har i årets statsverksproposition hemställt till departementschefen, att anslaget till veterinärstatens avlöningar skall höjas med 31 800 kronor till 2 998 800 kronor. Ökningen beror på att styrelsen anser det önskvärt att fyra nya distriktsveterinärtjänster inrättas i lönegrupp II. I en promemoria år 1946 redogjorde medicinalstyrelsen för önskvärdheten av att få inrätta tjugufem nya veterinärdistrikt med fem distrikt årligen under de närmaste fem åren. Anledningen därtill var i huvudsak att flera av de distrikt, som tillkommo genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 19 november 1935 angående indelning av riket i veterinärdistrikt, visat sig för stora med anledning av den intensifierade sjukvård, som numera förekommer inom desamma. Av de i berörda plan upptagna tjugufem distrikten ha hittills inrättats aderton.

För att fylla de mest trängande behoven har veterinärstyrelsen förordnat ett antal extra veterinärer att utan kostnad för statsverket biträda med djursjukvården. Den fasta avlöningen till dessa betalas regelmässigt av kommuner, vilkas djurägare måste ha tillgång till veterinär på närmare håll än det, där den ordinarie veterinären har sin stationsort. Såväl för kommunerna som för veterinärerna är detta system mindre fördelaktigt. För kommunerna innebär det en ökad ekonomisk belastning; man räknar med att det i allmänhet anslås mellan 3 000 och 6 000 kronor inom de olika distrikten. För veterinärerna blir det också ekonomiskt mindre fördelaktigt, om de äro förordnade som extraveterinärer, i så måtto, att de icke ha rätt till pension och bidrag vid sjukdom. Detta medför att extra veterinärer så snart som möjligt söka erhålla ordinarie tjänst, och de extra veterinärdistrikten gå ofta miste om en duktig och allmänt omtyckt veterinär. Täta ombyten av veterinär kunna icke heller anses lämpliga med hänsyn till den veterinära vården.

Den sparsamhet, som departementschefen anbefaller, leder icke till att ett mindre antal veterinärer komma i tjänstgöring, medan de förutvarande få så mycket mera arbete, utan frågan gäller i första hand vem som skall betala redan tjänstgörande veterinärers fasta avlöning. Att endast vissa kommuner skola drabbas av en ökad ekonomisk börda kan icke anses vara tillfredsställande, det torde icke heller vara de ekonomiskt bäst utrustade kommunerna det gäller. För kommunerna i fråga måste det givetvis kännas som en orättvisa, att staten på detta sätt förbiser ett landsbygds-

intresse, vars tillfredsställande skulle kräva ett relativt litet belopp; och låter dessa kommuner betala förmåner, som genom statsanslag tillhandahållas åt andra.

Enligt vår mening bör man i år följa jordbruksutskottets uttalande i frågan 1949: »Behovet av flera distrikt är så angeläget, att den återhållsamhet, vartill det ekonomiska läget manar, ej bör hindra att fyra nya distrikt inrättas under nästa budgetår». En ökning av veterinärdistriktet med sju nya distrikt kan mycket väl motiveras ur veterinärvårdande synpunkt, men med hänsyn till att sträng sparsamhet är nödvändig på grund av det statsfinansiella läget anse vi, att det för nästa budgetår endast bör inrättas fyra nya veterinärdistrikt.

Vi hemställa i anslutning till vad som anförts,

att riksdagen ville besluta höjning av anslaget till Veterinärstaten: Avlöningar med 31 800 kronor till 2 998 000 kronor för att möjliggöra inrättande av fyra nya veterinärdistrikt.

Stockholm den 17 januari 1951.

Carl Östlund.

Eric Nilsson
i Svalöv.

Jöns Nilsson
i Båstekille.

C. Oscar Nolin.

J. H. Johansson
i Norrfors.

Alg. Gunnarsson.

E. Pettersson,
Ersbacken.

Nils Jönsson.